

Dana Dvořáčková-Malá a kolektiv, **Dvůr a církev v českých zemích středověku**, Historický ústav, Praha 2017, 249s.

Nemnoho sousloví vyvolává tak rozporuplné dojmy jako dvůr a církev, přesto však právě ono spojení vystihuje minulost v daném smyslu nejlépe. Dvůr, míněno světský dvůr vládce, nejvýše postavený prostor pro život elity, jež vládla, rostl od raně středověkého státu v těsných kontaktech právě s církví. Muži dvora a muži církve tvořili pilíře společnosti i řádu, který v zemi budovali. Světský život jedněch plynul vedle života druhých, zasvěcených službě Bohu a církvi.

Množství kléru, které procházelo světskými dvory ve středověku, bylo vysoké a v ničem si nezádávalo se zástupy nobility či služebníků a služebnic. Doboví vzdělanci představovali údy diplomacie jak doma, tak v zahraničí. Kanceláře knížat a králů (či jejich manželky) se s trochou představitosti hemžily pulpity, listinami, archiváliemi či jiným psacím i pečetním náčiním. Duchovenstvo zprostředkovávalo mezi jinými zpovědní služby, rady, křty, manželství, poslední pomazání, vykonávání poselstev, nebo dokonce kmotrovství královských dětí. Světský a duchovní svět se tak málokde propojoval jako na panovnickém dvoře, ať už se tak dělo každý všední den, nebo za okázalých slavností. Křty, biřmování, sňatky, pomazání a korunovace, nebo úmrtí kohokoliv z vládnoucí rodiny se nemohly obejít bez duchovních. *Teatrum curiae* by nebylo úplné. Kapitoly předkládané knihy se ale nyní záměrně vyhýbají dvorským slavnostem (ceremoniím, křtům, sňatkům apod.), neboť tato témata již zahrnuly předešlé svazky iniciované dvorským výzkumem v Historickém ústavu AV ČR. Rozvržení kapitol i proto záměrně uvádí na scénu situace všedního života, výjevy z každodenního prostoru, či vypjatých projevů architektury a literatury.